

[Sundhedsministeren]

nyretransplantationer i Danmark var ca. 200 i såvel 1992 som 1993. Jeg kan endvidere oplyse, at der er sket et fald i antallet af nyretransplantationer på Skejby Sygehus i 1994.

Antallet af donororganer til transplantation – herunder nyretransplantation – er fortsat utilstrækkeligt til at dække behovet. Derfor planlægger Sundhedsministeriet og Sundhedsstyrelsen i samarbejde med bl.a. Nyreforeningen en ny oplysningsindsats om organdonation i efteråret 1994.

Jeg skal endelig oplyse, at jeg har bedt Sundhedsstyrelsen om en vurdering af eventuelle kapacitetsproblemer med hensyn til dialysebehandling.

Spm. nr. S 1499

Til *socialministeren* (28/6 94) af:

Birgitte Husmark (SF):

»Påtænker ministeren at indføre et retskrav for den borger, der er blevet tilkendt hjemmehjælp, således at kommunen er forpligtet til at yde det af kommunen bevilgede aftalte antal timer, medmindre noget helt særligt gør sig gældende?«

Begrundelse

Det er afgørende vigtigt for en modtager af hjemmehjælp – og for dennes pårørende – at kunne være sikker på, at den hjælp, der er blevet stillet i udsigt, også vil blive ydet.

Svar (5/7 94):

Socialministeren (Yvonne Herløv Andersen):

Som det fremgår af bistandslovens § 50, påhviler det kommunalbestyrelsen at sørge for, at der i kommunen findes en hjemmehjælpsordning. Kommunens forpligtelse er uddybet i Socialministeriets cirkulære af 30. oktober 1980 om praktisk bistand i hjemmet efter bistandsloven. Det fremgår heraf bl.a., at varig hjemmehjælp ydes til at udføre det huslige arbejde og bistå med de personlige fornødenheder, som en person på grund af vedvarende lidelse eller svækkelse ikke selv kan klare – eller meget vanskeligt kan udføre på egen hånd.

Inden for de afstukne rammer er det den enkelte kommune, der har såvel det økonomiske som det indholdsmæssige ansvar for tilrettelæggelsen af hjemmehjælpsordningen. Det er således kommunen, der afgør, i hvilket omfang der skal ydes praktisk bistand i hjemmet.

En del kommuner har ændret tilrettelæggelsen af hjemmehjælpsarbejdet og visiterer i ydelser og ikke i tid, men således at der foretages en løbende behovsvurdering hos den enkelte modtager. En indførelse af et egentligt retskrav på hjemmehjælp vil begrænse mulighederne i den moderne form for tilrettelæggelse af hjemmehjælpsarbejdet.

Kommunerne har via bloktilskud fået stillet midler til rådighed til bl.a. løsning af hjemmehjælpsopgaver *hele året*. Herudover kan kommunerne i dag få et særligt tilskud til dækning af merudgiften ved at ansætte yderligere personale på bl.a. hjemmehjælpsområdet. Jeg går ud fra, at kommunerne vil benytte dette tilbud – ikke mindst i hjemmehjælpernes ferie.

Nogle kommuner har meldt ud, at de ikke kan skaffe ferieaflosere til hjemmehjælpsopgaver *hele året*. Jeg har for nylig opfordret disse kommuner til at sende studerende og nyuddannede, der ønsker bistandshjælp, ud til rengøringsopgaver inden for hjemmehjælpen. Jeg overvejer i øjeblikket, om der skulle være andre mulige løsninger.

Som bekendt er det den enkelte kommune, der fastlægger serviceniveauet i kommunen, både for så vidt angår kvalitet og indhold. Efter min opfattelse skal borgerne kunne vurdere indhold og kvalitet af de offentlige ydelser. Derfor mener jeg, at kommunerne i højere grad end hidtil skal informere borgerne om det serviceniveau, der er vedtaget på de enkelte sociale områder. Herved skabes der et grundlag for en dialog borgerne og lokalpolitikkerne imellem. Denne proces er i gang. Som led i denne proces har jeg i februar i år udsendt to pjecer med »redskaber« til kommunerne. Denne form for dialog mener jeg er langt vigtigere og mere effektiv end udmeldinger fra centralt hold.

I en kommende vejledning på hjemmehjælpsområdet vil jeg pege på, hvilke hjemmehjælpsoplysninger der bør fremgå af kommunernes informationspjecer.

Som det vil være spørgeren bekendt, har en arbejdsgruppe i april måned afgivet en rapport med forslag til kriterier for en eventuel ankeadgang for tildeling af hjemmehjælp og minimumsrettigheder for hjemmehjælpsmodtagere. Arbejdsgruppen har ikke anbefalet, at der fastsættes generelle minimumsrettigheder.

Dette har sammenhæng med, at centralt fastsatte minimumsnormer nødvendigvis må blive så generelle, at den enkelte ansøger/